

Lebontják a házat

*Lebontják a házat, lebontják velem
elmúlt tizennégy évemet.
A HATÁROZAT expressz, ajánlott érkezett.
Lebontják az udvart, a belövéseket, melyek
ezerkilencszázötvenhatban estek,
mikor a nagymamám érettségire készült.*

*Első osztályos koromban azt hittem,
Petőfivel harcolt a nagymamám
a kozákok ellen. A tanítónéni
a szavaimnak nem adott hitelt,
de Faluba Kálmán a védelmemre kelt.
Mondván, az ő nagyapja is ott volt.*

*Erre egyre többen kiabálni kezdtek,
az enyém meg Bem apóval harcolt!
Számoljatok utána, javasolta
a tanítónénink, Erika,
akinek volt egy sűrű szempillájú
szőke kislánya – titkos vőlegényem.*

*Annyira titkos, hogy ő se tudott róla.
Számítalan dologról nekem sincs tudomásom.
Miért születtünk? Miért halunk meg?
Létezik-e Isten? A tanárnő beszédte az okos
telefonokat. Dédapám szakadt
könyveit olvasom a pad alatt.*

A világ csak képzelet

*A világ csak képzelet (és akarat).
Tetszik ez a megközelítés.
Egy tébolyodott elme papírra vet,
és élni kényszerít.
Alszom, és fölkelek, ha int,
iskolába járok szeszélye szerint.*

*Miért a valami van inkább,
mint a semmi? Vagy: mi volt előbb,
az okozat, az ok? A tyúk vagy a tojás?
Mikor szakad meg földi pályafutásunk?
Tervem: egy emelt szintű
érettségi vizsga filozófiából.*

Spirálfüzet

*Volt egy titkos, kék-zöld spirál-
füzetem – mára már legendás.
Ámbár döntsön az utókor felőle.
Ebbe a füzetbe írtam első versemet,
amely egy viharos őszi este született.
A szél őrjöngött, hajszolta a fákat.*

*Apám azt javasolta, hogy rendezzünk
versparádét. Legyen az ősz a téma.
A többiek rágták a tollukat, de mi ketten
élveztük az írást módfelett. Győztesnek
végül engem hirdetett ki apám.
Be kellett volna vallanom talán,*

*hogy a versem már fél éve kész volt,
de akkor a bátyám és húgom
látni akarta volna a többi verset is.
Faggattak volna titkos szerelmemről.
De erről hallgatok inkább.
Őrizze minden költemény a titkát!*

Belenéztem a tükörbe

Ad notam:
*Befordultam a konyhára,
rágyújtottam a pipára...*

*Belenéztem a tükörbe,
de nem lettem boldog tőle.
Ábrándos borjú szemekkel,
melyekbe csekély
értelem vegyül, egy kövér
lány nézett vissza rám.
Akárha ő is csodálkozna:
ki ez a béna csontváz
karnyújtásra tőlem a tükörben?
A képembe bámul, rám mutat.
Számolja tán a pattanásokat?
Az eredményen én is meglepődöm.
Tizenkilenc. Látszik,
hogy éppen összeomlik,
jobb kezével, amely
a bal kezemnek éppen megfelel,
a bal szememből egy-egy könnyet kitöröl.
Ő rám nézett, én ránéztem...
nem vagyunk egy személy mégsem.*

Egy árva szót sem értett

*Azóta flexel, mesélte a húgom
Csóka Oberonról, aki az osztálytársam,
Ezra tizenhét éves bátyja. Mi az, hogy
flexel? – kérdezte nagyapám lefagyva,
hát, hogy menőzik, válaszolta enyhe
fölénnyel. Király, sőt atom király.
A büfében naponta elver három rongyot.
Egyébként sikhülye, tette hozzá,
retekhülye, ha tetszik.
Nagyapám, szegény, egy árva szót
sem értett, ezért a távozás
hímes mezejére lépett.*

Ami volt egyszer – örökké létezik

Lengyel Anna emlékére

*Londonban először veled jártam,
pontosabban jártunk mind a hárman,
mivelhogy nagynénénk, Anna meghívott
minket, hogy költsük el együtt,
amit Sidney-ben keresett egy teljes
színházi szezonban. Életem legmenőbb
utazása ez volt, nem is lesz –
vagy hogyha lesz is – veled már soha.*

*Mindenhova az utolsó előtti másod-
percben értünk, a Pret a manger-ban
villásreggeliztünk, estebédeltünk.
Napközben pedig? hogyha kedvünk támadt
fagylaltra, brownie-ra, csak csettintettünk,
s máris a kezünkben termett. A mangó-
saláta vagy dzsús: egy pohár jeges grépfrút.
Magas kehelyben most is ott vacog elöttem.*

*Mert ami volt egyszer, örökké létezik!
Ha megszületünk – örök életre születünk.
Anna – akárcsak Szimba, a kisoroszlán, aki
hetente kétszer színpadra lép – s talán
már unja is – Londonba újra visszajön velünk,
és együtt indulunk haza, ahogyan tizenegy
évvél ezelőtt. Lekéssük persze a reptéri vonatot,
így hát taxit hívunk. Csakhogy a taxis szívből*

*utálja majd a külföldi utast, s hogy bankkártyánkat
meglátja: oh, no! – közli angolul, röviden.
De akad egy másik, egy emberbarát taxis,
aki 200 fontnál lecsapja az órát, mivelhogy
utast ilyen messzire még nem vitt.
A Heathrow-ra épp időben érkezünk, el is kapjuk
a pesti járatot. S a hazaúton, ha elnyomja az álom,
fölébresztjük Annát, hogy tovább ne szálljon.*

A végső pillanat

*Milyen lesz, hogyha levesszük a maszkot?
Megismerem-e a majd a négyes-hatoson
az utastársakat? S az a kék szemű
fiú, akivel hosszan beszélgettünk
a lét és lényeg közötti különbségről,
meztelen arccal tetszik-e? Vagy növeessen
offline maszkot, azaz szakállat?*

*Állnak majd az utasok és nézik egymást,
mint egy szilveszteri buliban, ha éjfél
kongat az óra, és álarcukat leveszik?
A végítélet órája ütött, vagy csak egy kegyetlen
kísérlet részese vagyunk? Színt váltunk?
Vagy színről színre látunk? Kést rántunk,
vagy egymás nyakába borulunk?*